

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2014. gada 13. februārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — LESD 49., 101. un 102. pants — Autonomas ar autovadītāju pakalpojumi — Pilnībā iekšēja situācija — Tiesas kompetence — Pieņemamības nosacījumi

Apvienotās lietas C-419/12 un C-420/12

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 20. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 14. septembrī, tiesvedībā

Crono Service scarl u.c. (C-419/12),

Anitrav – Associazione Nazionale Imprese Trasporto Viaggiatori (C-420/12)

pret

Roma Capitale,

Regione Lazio (C-420/12),

piedaloties

UGL Taxi – Unione Generale del Lavoro Taxi u.c.,

Codacons – Coordinamento delle associazioni per la tutela dell'ambiente e dei diritti degli utenti e consumatori (C-420/12).

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*], tiesneši K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*], A. O'Kifs [*A. Ó Caoimh*] (referents), K. Toadere [*C. Toader*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerālvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre A. Impellicerī [*A. Impellizzeri*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 19. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Crono Service scarl u.c.* vārdā – *P. Troianiello, avvocato*,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

- *Anitrav – Associazione Nazionale Imprese Trasporto Viaggiatori* vārdā – *M. Piancatelli* un *V. Porro*, *avvocati*,
  - *Roma Capitale* vārdā – *R. Rocchi* un *A. Rizzo*, *avvocati*,
  - *UGL Taxi – Unione Generale del Lavoro Taxi* u.c. vārdā – *N. Moravia* un *M. Giustiniani*, *avvocati*,
  - Eiropas Komisijas vārdā – *F. Moro* un *J. Hottiaux*, pārstāves,
- noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2013. gada 26. septembra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par LES 3. panta, LESD 3.–6., 49., 101., un 102. panta interpretāciju.
- 2 Šie lūgumi tika iesniegti saistībā ar diviem strīdiem starp, no vienas puses, *Crono Service scarl* un 111 prasītājiem pret *Roma Capitale* un, no otras puses, *Anitrav – Associazione Nazionale Imprese Trasporto Viaggiatori* pret *Roma Capitale* [Romas pilsētu] un *Regione Lazio* [Lacio reģionu] par autonomas ar autovadītāju (“noleggjo con conducente”, turpmāk tekstā – “autonoma ar autovadītāju”) tiesisko regulējumu.

Itālijas tiesības

Valsts tiesiskais regulējums

- 3 1992. gada 15. janvāra Likuma Nr. 21 ar nosaukumu “Pamatlikums attiecībā uz neregulāriem personu autopārvadājumiem, veicot autotransporta sabiedrisko pakalpojumus” (1992. gada 23. janvāra *GURI* Nr. 18), kas grozīts ar 2008. gada 30. decembra Dekrētlikumu Nr. 207 (2008. gada 31. decembra *GURI* Nr. 304), kurš savukārt pārveidots par likumu ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2009. gada 27. februāra Likumu Nr. 14 (2009. gada 28. janvāra *GURI* kārtējais pielikums Nr. 49, turpmāk tekstā – “Likums Nr. 21/1992”), 1. pantā “neregulārie sabiedriskie transporta pakalpojumi” ir definēti kā “tādi, kas tiek veikti ar kolektīvu vai individuālu personisko transportu ar uzdevumu veikt vai atbalstīt regulāro sabiedrisko transportu”.
- 4 Likuma Nr. 21/1992 3. pantā ir paredzēts:
  - “1. Autonoma [...] ar autovadītāju ir adresēta īpašam pasažierim, kas izsaka autonomas uzņēmumam šādu prasību, lai saņemtu pakalpojumu, kura ilgums un maršruts ir noteikti.
  2. Attiecīgie transportlīdzekļi ir jānovieto šajā autonomas uzņēmumā [...].
  3. Pārvadātāja juridiskajai adresei un autonomvietnei jāatrodas tikai un vienīgi atļauju izsniegušās pašvaldības teritorijā.”
- 5 Šī likuma 4. pantā ir noteikts, ka “reģioni pēc to kritēriju noteikšanas, kas ir jāievēro pašvaldībām, pieņemot noteikumus par neregulāro sabiedriskā transporta pakalpojumu sniegšanu, deleģē vietējām pašvaldībām administratīvās izpildes funkcijas [...], lai gūtu vispārēju priekšstatu par neregulāro sabiedrisko transportu kopumā saistībā ar citiem transporta veidiem ekonomiskās un teritoriālās plānošanas ietvaros” un ka, “ievērojot reģionālo tiesisko regulējumu, vietējās pašvaldības, kam ir

deleģētas administratīvās funkcijas [...], regulē neregulāro sabiedrisko transporta pakalpojumu sniegšanu ar īpašiem noteikumiem, konkrētāk, tādiem noteikumiem, kas ir saskaņoti reģionālā līmenī lielākas racionalizācijas un efektivitātes nolūkā”.

6 Minētā likuma 5. panta 1. punktā ir norādīts:

“Pašvaldības, pieņemot noteikumus attiecībā uz neregulāro sabiedriskā transporta pakalpojumu īstenošanu, definē:

a) katram pakalpojumam paredzēto transportlīdzekļu skaitu un veidu [...];

[..]

d) kritērijus un nosacījumus licences taksometru pakalpojumu sniegšanai un atļaujas autonomai [...] ar autovadītāju izsniegšanai.”

7 Likuma Nr. 21/1992 5.a pantā ar nosaukumu “Piekļuve citu pašvaldību teritorijai” pašvaldībām ir atļauts ierobežot citu pašvaldību izsniegto atļauju īpašniekiem piekļuvi to teritorijai vai īpaši to ierobežotas satiksmes zonām (“Zone a traffico limitato”, turpmāk tekstā – “ZTL”), “ar iepriekšējas saziņas starpniecību un tiktāl, ciktāl tie apņemas ievērot un izpildīt šī likuma operatīvās prasības un ja tie nodot datus par pakalpojumu, kas ir saziņas priekšmets un/vai par ko tiek maksāta piekļuves maksa”.

8 Saskaņā ar Likuma Nr. 21/1992 8. pantu:

“1. Pašvaldību administrācija publiskā iepirkuma procedūrā izsniedz licences taksometru pakalpojumu sniegšanai un atļaujas nodarboties ar autonomu [...] ar autovadītāju personām, kam pieder transportlīdzeklis [...] vai kuru rīcībā tas ir, pamatojoties uz lizingu; šīs personas var to nodrošināt pašas vai apvienojoties.

2. Licence vai atļauja attiecas tikai uz vienu transportlīdzekli [...]. Viena persona var [...] saņemt vairākas atļaujas, lai nodarbotos ar autonomu ar autovadītāju [...].

3. Lai saņemtu un saglabātu atļauju sniegt autonomas ar autovadītāju pakalpojumus, atbilstoši derīgam juridiskam dokumentam ir jābūt reģistrācijas vietai, autonomvietnei [...], kas atrodas tās pašvaldības, kura izsniedz atļauju, teritorijā.”

9 Likuma Nr. 21/1992 11. panta 4. punktā ir noteikts:

“4. Ar autovadītāju iznomājamā transportlīdzekļa pasūtīšana tiek veikta attiecīgajās autonomvietnēs. Ikvienam autonomas ar autovadītāju pakalpojumam jābūt jāsākas un jābeidzas atļauju izsniegušajā pašvaldībā esošajā autonomvietnē. Transportlīdzeklī tajā ir jāatgriežas, pat ja pasažiera uzņemšana un ierašanās galamērķī var notikt arī citu pašvaldību teritorijā.”

Lacio reģionālais tiesiskais regulējums

10 1993. gada 26. oktobra Lacio reģionālā Likuma Nr. 58 par noteikumiem attiecībā uz neregulāru sabiedriskā transporta darbību un noteikumiem par autovadītāju lomu regulāros sabiedriskā transporta pakalpojumos, kuri norādīti Likuma Nr. 21/1992 6. pantā (1993. gada 10. novembra *Bollettino ufficiale*

della Regione Lazio Nr. 31), kas ir grozīts ar Lacio 2006. gada 28. decembra reģionālā Likuma Nr. 27 (2006. gada 30. decembra *Supplemento Ordinario n° 5 au Bollettino ufficiale della Regione Lazio* Nr. 36, turpmāk tekstā – “Reģionālais likums Nr. 58/1993”) 58. pantu, 5. pantā ir noteikts:

“Autonomas ar autovadītāju pakalpojums ir paredzēts speciālam pasažierim, kas pārvadātāja atrašanās vietā piesaka šādu pakalpojumu, kura ilgums un maršruts ir noteikti. Pasažiera uzņemšana pakalpojuma sākumā notiek pašvaldības, kas ir izsniegusi atļauju, teritorijā. Pakalpojums notiek uz jebkuru galamērķi. Transportlīdzekļi tiek novietoti autonomvietnēs.”

- 11 Reģionālā likuma Nr. 58/1993 10. panta “Licences taksometru pakalpojumu sniegšanai īpašnieku un atļaujas autonomas ar autovadītāju pakalpojumu sniegšanai pienākumi” 2. punktā ir noteikts:

“Ņemot vērā to, kas ir paredzēts [...], pasažiera uzņemšana un pakalpojuma sākums notiek tikai pašvaldības, kura ir izsniegusi licenci vai atļauju, teritorijā un notiek uz jebkuru galamērķi ar iepriekšēju autovadītāja piekrišanu, ja galamērķis atrodas ārpus pašvaldības teritorijas.”

- 12 Minētā likuma 13.a pantā ir noteikti kritēriji, kas ir jāievēro, lai aprēķinātu taksometru licenču un atļauju autonomas ar autovadītāju [pakalpojumu sniegšanai] skaitu noteiktā teritorijā. Atbilstoši šai tiesību normai:

“1. Province nosaka kritērijus, kas pašvaldībām ir jāievēro, lai aprēķinātu lokālo taksometru pakalpojumu un autonomas [...] ar autovadītāju pakalpojumu vajadzību, kā arī, lai 14. pantā norādītajos noteikumos noteiktu transportlīdzekļu [...], kas vajadzīgi tieši šo pakalpojumu īstenošanai, skaitu.

2. Atbilstoši iepriekšējā punktā norādītajiem kritērijiem tiek ņemts vērā it īpaši: a) iedzīvotāju skaits; b) teritorijas lielums; c) tūristu plūsmas intensitāte; d) pansionātu, mītņu, satiksmes centru esamība; e) citu sabiedrisko transporta pakalpojumu piedāvājums; f) izsniegto licenču un atļauju skaits.

3. Province veic 1. punktā norādītos pienākumus pēc apspriešanās ar pašvaldībām un attiecīgās profesionāļu kategorijas pārstāvjiem īpašas iepriekšējas izmeklēšanas procedūrā.

[..]”

- 13 Reģionālā likuma Nr. 58/1993 17. pantā ir noteikti nosacījumi, kas ir jāizpilda reģistrācijai provinces autovadītāju reģistrā. Šī panta 1. punkta a) apakšpunktā ir norādīts, ka, lai reģistrētos, “ir jābūt Itālijas vai Eiropas Ekonomikas kopienas pilsonim”.

Romas pašvaldības tiesiskais regulējums

- 14 Ar Romas pašvaldības padomes 2011. gada 8. un 9. novembra Lēmumu Nr. 68, kas ietver noteikumu par neregulāro sabiedrisko transportu grozīto tekstu, Romas pašvaldība pieņēma noteikumus, kuros ir noteikti noteikumi par neregulāro sabiedrisko transportu (turpmāk tekstā – “*Regolamento capitolino*”).

- 15 Šo noteikumu 8. panta 3. punktā ir noteikts it īpaši, ka attiecībā uz autonomas ar autovadītāju pakalpojumu “pasažiera uzņemšana pakalpojuma sākumā notiek pašvaldības, kura ir izsniegusi atļauju, teritorijā, neatkarīgi no galamērķa, ievērojot Likuma Nr. [21/1992] 11. panta 3. un 4. punktā noteiktos pienākumus [...]”.

- 16 Minēto noteikumu 9. panta 2. punktā ir prasīts, ka, lai nodarbotos ar autonomu ar autovadītāju, pašvaldības teritorijā ir jābūt autonomvietnei, kurā var novietot pakalpojumam izmantotās automašīnas.

- 17 *Regolamento capitolino* 29. panta 1. punktā ir paredzēts, ka “automobiļu, [kas tiek izmantoti autonomas ar autovadītāju pakalpojumiem], kuriem atļauju ir izsniegusi Romas pašvaldība, novietošana notiek tikai un vienīgi atļaujā norādītajās autonomvietnēs, kurās transportlīdzekļi atrodas pasažieru rīcībā”. Šo noteikumu 29. panta 2. punktā ir paredzēts, ka atļauju nodarboties ar autonomu ar autovadītāju, kuras ir izsniegušas citas pašvaldības, īpašnieki “var piekļūt *Roma Capitale* un *ZTL* teritorijai”, ja tie uzņemas “ievērot” un “izpildīt operatīvās prasības”, kas paredzētas Likumā Nr. 21/1992.
- 18 Šajā ziņā Romas pašvaldības Izpildkomitejas 2011. gada 14. decembra Lēmumā Nr. 403 ir ietverti noteikumi par citu pašvaldību izsniegtu atļauju transportlīdzekļu, kas tiek izmantoti autonomai ar autovadītāju, piekļuves *Roma Capitale* un tās centrā ierīkoto *ZTL* piešķiršanas noteikumiem un procedūru.
- 19 Atbilstoši diviem lēmumiem, kas publicēti attiecīgi 2012. gada 12. un 22. martā Romas pašvaldības un *Agenzia Roma Servizi per la Mobilità srl* interneta mājas lapā, kas abi stājās spēkā 2012. gada 2. aprīlī, uzņēmēji, kuri nodarbojas ar autonomu ar autovadītāju un kuriem ir citas pašvaldības, kas nav *Roma Capitale*, izsniegta atļauja, ir jāmaksā apmēram EUR 90. gadā par šīs pašvaldības piekļuves *ZTL* atļauju.

Pamatlietas un prejudiciālais jautājums

- 20 Pamatlietas attiecas uz divām procedūrām par *Regolamento capitolino*, Romas pašvaldības Izpildkomitejas 2011. gada 14. decembra Lēmuma Nr. 403, kā arī iepriekš 19. punktā minēto 2012. gada 12. un 22. marta lēmumu atcelšanu.
- 21 Prasītāji pamatlietā izvirzīja vairākus pretprettiesiskuma pamatus gan no Itālijas, gan Savienības tiesību viedokļa, kas izriet no Likuma Nr. 21/1992, kurš *Roma Capitale* ir ieviests ar *Regolamento capitolino* 8. panta 3. punktu, 9. panta 2. punktu un 29. pantu.
- 22 Kaut arī pamatlietas, šķiet, attiecas uz visiem šī sprieduma 20. punktā minētajiem noteikumiem, no Tiesai iesniegtajiem materiāliem izriet, ka, lai iesniegtu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio*, it īpaši tiek apšaubītas *Regolamento capitolino* 8. panta 3. punkta, 9. panta 2. punkta un 29. panta 1. un 2. punkta normas, “ciktāl tajās ir atsauce uz Likuma [Nr. 21/1992] 11. panta 4. punkta piemērošanu”.
- 23 Iesniedzējtiesa uzskata, ka pamatlietā aplūkojamais valsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēts, ka pārvadātāja juridiskajai adresei un autonomvietnei ir jāatrodas tikai un vienīgi tās pašvaldības teritorijā, kas ir izsniegusi atļauju, ka autonomas ar autovadītāju pasūtīšana ir jāveic no autonomvietnes un ka katra pakalpojuma sākumam un beigām ir jānotiek autonomvietnē, kas atrodas pašvaldībā, kura izsniegusi atļauju, atgriežoties tajā, bet pasažiera uzņemšana un nokļūšana galamērķī var notikt arī citu pašvaldību teritorijā, šķiet pretrunā LESD 49. pantam un “Kopienu principiem konkurences jomā”.
- 24 Šādos apstākļos *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu, kas ir identiski formulēts lietās C-419/12 un C-420/12:

“Vai LESD 49. pants, LES 3. pants, LESD [3.–6. pants], kā arī 101. un 102. pants liedz piemērot 1992. gada Likuma Nr. [21/1992] 3. panta 3. punktu, 8. panta 3. punktu un 11. pantu daļā, kurā tajos noteikts attiecīgi, ka “pārvadātāja juridiskajai adresei un autonomvietnei jāatrodas tikai un vienīgi atļauju izsniegušās pašvaldības teritorijā”, ka, “lai saņemtu un saglabātu atļauju sniegt autonomas ar autovadītāju pakalpojumus, atbilstoši derīgam juridiskam dokumentam ir jābūt reģistrācijas vietai, autonomvietnei vai piestātnei, kas atrodas tās pašvaldības, kura izsniedz atļauju, teritorijā” un ka “ar autovadītāju iznomājamā transportlīdzekļa pasūtīšana tiek veikta attiecīgajās autonomvietnēs. Ikvienam

autonomas ar autovadītāju pakalpojumam jāsākas un jābeidzas atļauju izsniegušajā pašvaldībā esošajā autonomvietnē. Transportlīdzeklim tajā ir jāatgriežas, pat ja pasažiera uzņemšana un ierašanās galamērķī var notikt arī citu pašvaldību teritorijā?”

- 25 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2012. gada 5. novembra rīkojumu lietas C-419/12 un C-420/12 rakstveida, mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai tika apvienotas.

Par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu

- 26 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa jautā, vai dažādas Savienības tiesību normas liedz atsevišķus noteikumus, kas paredzēti Itālijas valsts, reģionālajā un pašvaldību tiesiskajā regulējumā, par atļauju izsniegšanu autonomai ar autovadītāju Romas pašvaldībā un šīs darbības veikšanu.
- 27 Ņemot vērā uzdotā jautājuma formulējumu, vispirms jāatgādina, ka atbilstoši LESD 267. pantam Tiesai nav kompetences lemt nedz par valsts normatīvo un administratīvo aktu interpretāciju, nedz par šo aktu atbilstību Savienības tiesībām (skat. it īpaši 1999. gada 18. novembra spriedumu lietā C-107/98 *Teckal, Recueil*, I-8121. lpp., 33. punkts, kā arī 2006. gada 23. marta spriedumu lietā C-237/04 *Enirisorse*, Krājums, I-2843. lpp., 24. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 28 Šādā situācijā no patstāvīgās judikatūras izriet, ka tad, ja jautājumi ir formulēti neatbilstoši vai pārsniedzot Tiesai LESD 267. pantā piešķirtās funkcijas, tai ir no visiem valsts tiesas iesniegtajiem elementiem, un it īpaši iesniedzējtiesas lēmuma, jāsecina Savienības tiesību elementi, kas ir jāinterpretē, ņemot vērā strīdus priekšmetu (skat. it īpaši 2010. gada 11. marta spriedumu lietā C-384/08 *Attanasio Group*, Krājums, I-2055. lpp., 18. punkts un tajā minētā judikatūra). Šādā aspektā šajā gadījumā Tiesai ir jāpārformulē tai uzdotie jautājumi (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Attanasio Group*, 19. punkts; 2010. gada 14. oktobra spriedumu lietā C-243/09 *Fuß*, Krājums, I-9849. lpp., 39. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2012. gada 4. oktobra spriedumu lietā C-249/11 *Byankov*, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 Piemērojot šo judikatūru, var pieļaut, ka, pat tad, ja uzdotā jautājuma formulējums, šķiet, tiecas uz Savienības tiesību tiešu piemērošanu pamatlietās, iesniedzējtiesa faktiski vēlas šo tiesību interpretāciju šajā lietā.
- 30 Šādos apstākļos uzdotais jautājums ir jāsaprot kā tāds, ar kuru būtībā vēlas uzzināt, vai LESD 49. pants vai Savienības tiesību normas konkurences jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka tās liedz tādu tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, ciktāl tajā attiecībā uz autonomu ar autovadītāju ir paredzēti detalizēti pienākumi, kas norādīti šajā jautājumā.
- 31 Šajā ziņā, pirmkārt, attiecībā uz Savienības noteikumiem konkurences jomā no Tiesas patstāvīgās judikatūras izriet, ka vajadzība sniegt valsts tiesai noderīgu Savienības tiesību interpretāciju prasa, lai valsts tiesa izklāstītu lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, uz ko attiecas tās uzdotie jautājumi, vai vismaz paskaidrotu šo jautājumu pamatā esošos faktus pieņēmumus. Šīs prasības ir spēkā it īpaši konkurences jomā, ko raksturo sarežģītas faktiskās un tiesiskās situācijas (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Attanasio Group*, 32. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2012. gada 10. maija spriedumu apvienotajās lietās no C-357/10 līdz C-359/10 *Duomo Gpa* u.c., 22. punkts).
- 32 Šajā gadījumā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesai nav norādīti faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas tai ļautu konstatēt nosacījumus, kādos uz tādiem valsts pasākumiem kā pamata tiesvedībā aplūkotie varētu attiecināt Savienības tiesību noteikumus par konkurenci. Konkrētāk, minētajos lēmumos nav paskaidrots par tajos konstatēto saikni starp minētajiem pantiem un pamatlietām vai to priekšmetu.

- 33 Šādos apstākļos, tā kā uzdotais jautājums attiecas uz Savienības tiesību normu konkurences jomā interpretāciju, tas ir jāatzīst par nepieņemamu (pēc analogijas skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Duomo Gpa* u.c., 24. punkts, kā arī [šīs pašas dienas] spriedumu apvienotajās lietās C-162/12 un C-163/12 *Airport Shuttle Express* u.c., 37.–42. punkts).
- 34 Otrkārt, attiecībā uz LESD 49. pantu ir skaidrs, ka visi pamatlietas elementi ir vienas dalībvalsts iekšienē. Šādos apstākļos ir jāpārbauda, vai šajās lietās Tiesas kompetencē ir spriest par minētajām tiesību normām (pēc analogijas skat. 2008. gada 31. janvāra spriedumu lietā C-380/05 *Centro Europa 7*, Krājums, I-349. lpp., 64. punkts, un 2010. gada 22. decembra spriedumu lietā C-245/09 *Omalet*, Krājums, I-13771. lpp., 9. un 10. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Duomo Gpa* u.c., 25. punkts).
- 35 Tādos noteikumos, kādi ir pamatlietā, kuri atbilstoši to formulējumam ir tieši piemērojami uzņēmējiem, kas nodarbojas ar uzņēmējdarbību Itālijas Republikas teritorijā, un uzņēmējiem, kas nodarbojas ar uzņēmējdarbību citās dalībvalstīs, vispārīgi var atsaukties uz tiesību normām par pamatbrīvībām, kas garantētas LESD, tikai tad, kad tie tiek piemēroti situācijām, kas tieši ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm (šajā ziņā skat. it īpaši 1997. gada 7. maija spriedumu apvienotajās lietās no C-321/94 līdz C-324/94 *Pistre* u.c., *Recueil*, I-2343. lpp., 45. punkts; 2000. gada 5. decembra spriedumu lietā C-448/98 *Guimont*, *Recueil*, I-10663. lpp., 21. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Duomo Gpa* u.c., 26. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 36 Attiecībā it īpaši uz LESD 49. pantu no Tiesas judikatūras izriet, ka šī tiesību norma nav piemērojama situācijās, kam nav nekādas saiknes ar Savienības tiesībās norādītu situāciju un kurās visi apstākļi skar tikai vienas dalībvalsts teritoriju (šajā ziņā skat. it īpaši 1987. gada 8. decembra spriedumu lietā 20/87 *Gauchard*, *Recueil*, 4879. lpp., 12. punkts; 1988. gada 20. aprīļa spriedumu lietā 204/87 *Bekaert*, *Recueil*, 2029. lpp., 12. punkts; 2008. gada 1. aprīļa spriedumu lietā C-212/06 *Gouvernement de la Communauté française et gouvernement wallon*, Krājums, I-1683. lpp., 33. punkts, kā arī 2012. gada 21. jūnija spriedumu lietā C-84/11 *Susisalo* u.c., 18. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 37 Šajā gadījumā, tā kā pamatlietām ir vietējs raksturs un visi pamatlietas fakti skar vienas dalībvalsts teritoriju, nevar pieņemt, ka pamatlietās aplūkotajam tiesiskajam regulējumam ir pārrobežu iedarbība. No lēmumiem par prejudiciāla jautājuma uzdošanu nevar secināt, ka pamatlietās ir jebkādas pārrobežu intereses vai saikne ar kādu no Savienības tiesībās norādītām situācijām. It īpaši iesniedzējtiesa nav paskaidrojusi, kā pamatlietā aplūkotais tiesiskais regulējums liedz uzņēmējiem, kas ir citu dalībvalstu, nevis Itālijas Republikas pilsoņi, īstenot LESD 49. pantā paredzēto brīvību nodarboties ar uzņēmējdarbību.
- 38 Protams, no judikatūras, kas izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *Guimont*, izriet, ka, pat situācijā, kad visi aspekti ir saistīti tikai ar vienas dalībvalsts teritoriju, atbilde iesniedzējtiesai tomēr var būt lietderīga, tostarp gadījumā, ja valsts tiesību normās tai ir noteikts pienākums valsts pilsonim piešķirt tādas pašas tiesības kā tās, kas kādas citas dalībvalsts pilsonim tādā pašā situācijā izrietētu no Savienības tiesībām (skat. it īpaši 2010. gada 1. jūnija spriedumu lietā C-393/08 *Blanco Sbarigia*, Krājums, I-6337. lpp., 23. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Susisalo* u.c., 20. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 39 Šajā gadījumā šī spieduma iepriekšējā punktā norādītajā judikatūrā izvirzītā hipotēze pamatlietu apstākļos attiecas uz tiesībām, kuras citas dalībvalsts, kas nav Itālijas Republika, pilsonim varētu izrietēt no Savienības tiesībām, ja viņš atrastos tādā pašā situācijā kā prasītāji pamatlietā.
- 40 Ar savām prasībām iesniedzējtiesā prasītāji pamatlietā, šķiet, vēlas panākt piekļuvi *Roma Capitale* teritorijai, un it īpaši tās teritorijā esošajām *ZTL*, ar nosacījumiem, kas atšķiras no šobrīd piemērotajiem, vai bez nosacījumiem, lai nodarbotos ar autonomu ar autovadītāju. Tomēr no iesniedzējtiesas lēmumiem izriet, ka šāda piekļuve nevis tiek prasīta, lai šo darbību veiktu pastāvīgi un

nepārtraukti no šīs teritorijas un atbilstoši attiecīgai atļaujai, bet, lai veiktu to konkrētos gadījumos un no citām teritorijām, pamatojoties uz citu pašvaldību izdotām atļaujām, tomēr bez pienākuma ievērot visus šajās atļaujās noteiktos nosacījumus.

- 41 Tādējādi atšķirībā no situācijām, kas ir pamatā tādiem spriedumiem kā iepriekš minētais spriedums lietā *Attanasio Group*, 2010. gada 1. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-570/07 un C-571/07 *Blanco Pérez* un *Chao Gómez* (Krājums, I-4629. lpp.) vai 2013. gada 26. septembra spriedums lietā C-539/11 *Ottica New Line Di Vincenzo*, situācijā, kurā ir celtas prasības pamatlietā, runa nav par brīvību veikt uzņēmējdarbību, bet, kā sākotnēji šķiet, par pakalpojumu sniegšanas brīvību.
- 42 Tomēr atbilstoši LESD 58. pantam transporta jomā pakalpojumu sniegšanas brīvība nav regulēta LESD 56. pantā, bet LESD VI sadaļas trešajā daļā, kas attiecas uz kopējo transporta politiku (skat. 2010. gada 22. decembra spriedumu lietā C-338/09 *Yellow Cab Verkehrsbetrieb*, Krājums, I-13927. lpp., 29. un 30. punkts). Turklāt, kā to atgādina iesniedzējtiesa, būtībā tāda autonoma ar autovadītāju, kāda ir pamatlietā, neietilpst tiesību normu, kas pieņemtas, pamatojoties uz LESD 91. panta 1. punktu, nolūkā liberalizēt transporta pakalpojumus, piemērošanas jomā.
- 43 No minētā izriet, ka, ņemot vērā pamatlietu īpašos apstākļus, iespējamai LESD 49. panta interpretācijai nav nekāda sakara ar šo lietu priekšmetu (skat. pēc analogijas iepriekš minēto spriedumu lietā *Sbargia*, 23., 24., 27. un 28. punkts). Tādējādi, kā izriet no Tiesas pastāvīgās judikatūras, tai nav kompetences atbildēt uz prejudiciālu jautājumu šādos apstākļos (skat. it īpaši Tiesas 1995. gada 15. decembra spriedumu lietā C-415/93 *Bosman*, *Recueil*, I-4921. lpp., 61. punkts; 2009. gada 1. oktobra spriedumu lietā C-567/07 *Woningstichting Sint Servatius*, Krājums, I-9021. lpp., 43. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Omalet*, 11. punkts, un 2012. gada 7. jūnija spriedumu lietā C-27/11 *Vinkov*, 44. punkts).
- 44 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, Tiesai nav kompetences atbildēt uz šiem lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko iesniegusi *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio*, ciktāl tie attiecas uz LESD 49. panta interpretāciju. Ciktāl šie lūgumi attiecas uz citu Savienības tiesību normu interpretāciju, tie ir jāatzīst par nepieņemamiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 45 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Eiropas Savienības Tiesai nav kompetences atbildēt uz šiem lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko iesniegusi *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Itālija) ar 2012. gada 20. jūnija lēmumu apvienotajās lietās C-419/12 un C-420/12, ciktāl tie attiecas uz LESD 49. panta interpretāciju. Ciktāl šie lūgumi attiecas uz citu Savienības tiesību normu interpretāciju, tie ir nepieņemami.

[Paraksti]